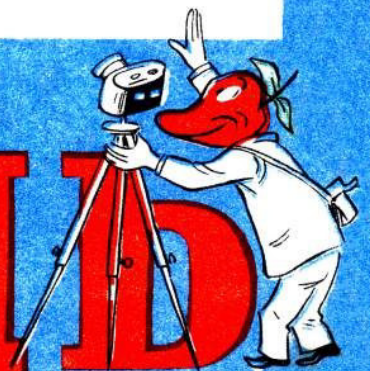

ДОРОГА ШЛЯПА
(Що за шляпа і чому дорога — читайте на 2-ій сторінці)

ПЕРЕЦЬ

№ 12. КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ 1952 р.

РІК ВИДАННЯ XII

ЦІНА 1 КРБ.

ТАК-ОТ—ПРО ДОРОГУ ШЛЯПУ

Сказати, що ця шляпа просто собі дорога, — значить, нічого не сказати. Вміщена на першій сторінці в усій своїй красі шляпа — жажливо і нечувано дорога! Правда, у номенклатурі Укоопспілки є ще приблизно такі дорогі шляпи. Але ця — всім шляпам шляпа. Коштує вона державі не одну сотню тисяч карбованців.

Он яка шляпа!

А тепер познайомимося ближче...

По-перше, шляпа — це не вона, а він.

Він — це голова правління Закарпатської облспоживспілки Олексій Трохимович Шило. Олексій Трохимович, потураючи злодюгам і розтратникам, які пролізли в систему споживчої кооперації, прошляпив оті вищезгадані сотні тисяч. Ці державні гроші хапонули в споживчих товариствах казнокради і пройдисвіти, яких облспоживспілка чомусь допустила за прилавки.

Перед своїм головою-шляпою і досі низько знімає шляпу завідувачий центральним складом Кольчинського сільського споживчого товариства (Мукачівської округи) злодюга Івашко Стефан.

Та й як йому не кланятися Олексієві Трохимовичу! Вигнали Івашка з міськторгу за розтрату. Інші керівники після цього не тільки не пустили б Івашка на поріг своєї системи, а ще й під суд би віддали. А в системі, якою керує Олексій Трохимович, швидко знайшлося для Івашка тепле місце. Завідувачий Кольчинським складом Івашко розтратив 71 тисячу карбованців і, мабуть, скоро звернеться до облспоживспілки, щоб перевели його на інший, більший склад.

— Переведуть, — каже. — Он у Берегівській окрузі є такий Глошвай, якого засудили за розтрату і послали «кару відбувати» не далі, як за прилавок Мужіївського сільського споживчого товариства! А мене переведуть! — хіхікає злодій Івашко.

Хапуги з споживчої кооперації так уміють обкручувати голову-шляпу Закарпатської облспоживспілки, що він їх ще й преміює.

Вишківське сільське споживче товариство вважалося передовим і в Хустівській окрузі, і в області. Голова його, пройдисвіт Брадис, одержував премії, вислуховував подяки з уст дорогої шляпи. А недавно на складі цього споживчого товариства було виявлено нестачу товарів на 316 тисяч карбованців.

Довго діяла зграя розкрадачів і в Часловецькому сільському споживчому товаристві, Ужгородської округи. Якщо в інші товариства ревізори роками й носа не показують, то тут, уявіть собі, навіть провадилися ревізії. Невідомо, правда, як ті ревізори дивилися, чи спочатку в справі, а потім у пляшку, чи навпаки. Відомо тільки, що нічого вони не побачили. А бачити було що — 164 тисячі карбованців прикарманили тут хапуги.

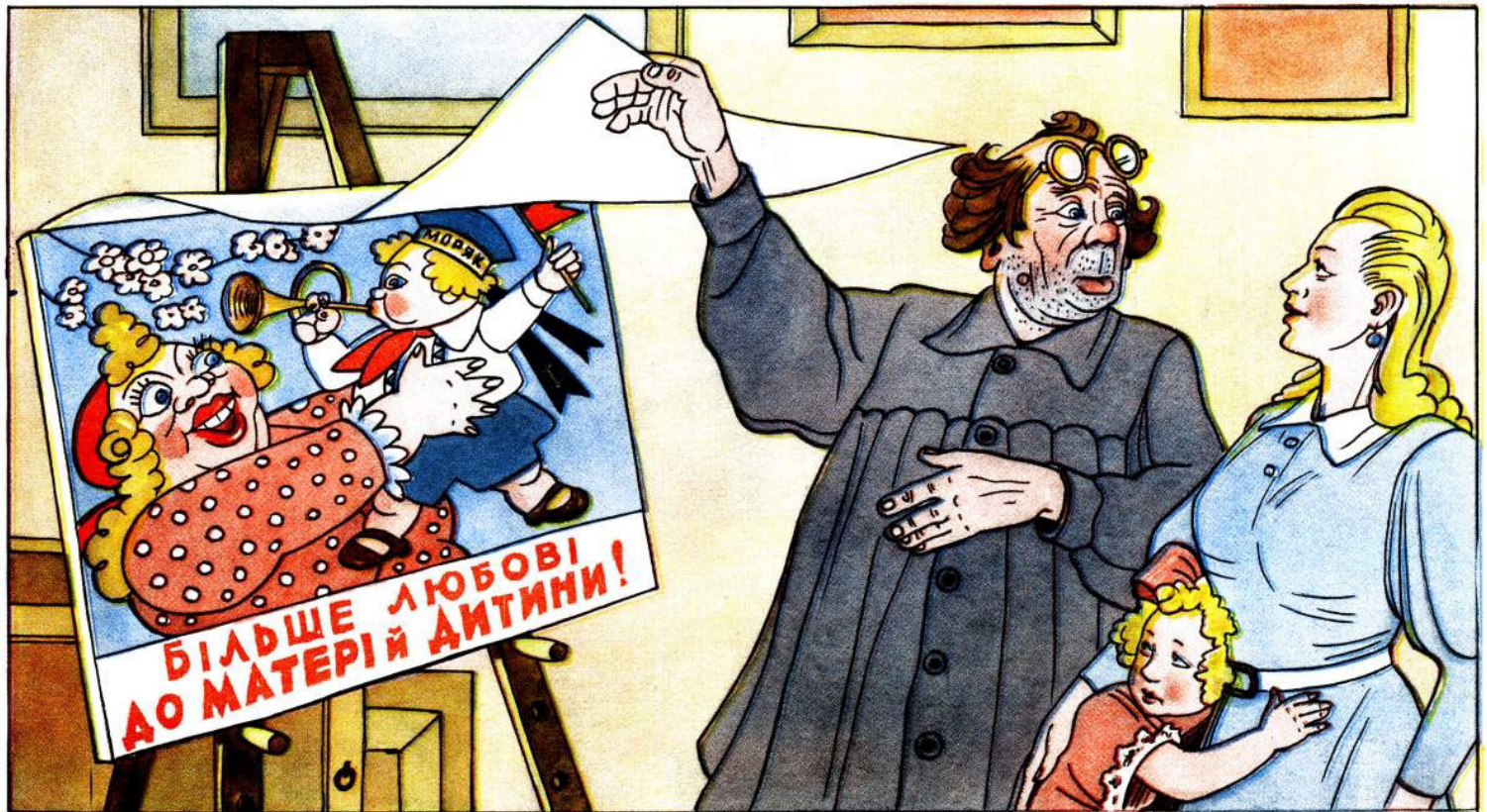
Отак шляпила дорога шляпа!

Олексій Трохимович Шило дожився до того, що втратив всяке почуття тривоги і відповідальності за доручену йому велику громадську справу. На виявлені злочини облспоживспілка майже не реагує. Робота інструкторів-ревизорів і ревізійних комісій сільських споживчих товариств занедбана. Тому на Закарпатті так знахабніли і розперезалися хапуги, що пролізли і пролазять у споживчу кооперацію.

— Чому ж їх звідти не гонять залізною мітлою, в чому ж діло? — питає читач.

Відповідаємо: діло — в шляпі!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Що ви скажете про мій новий плакат?

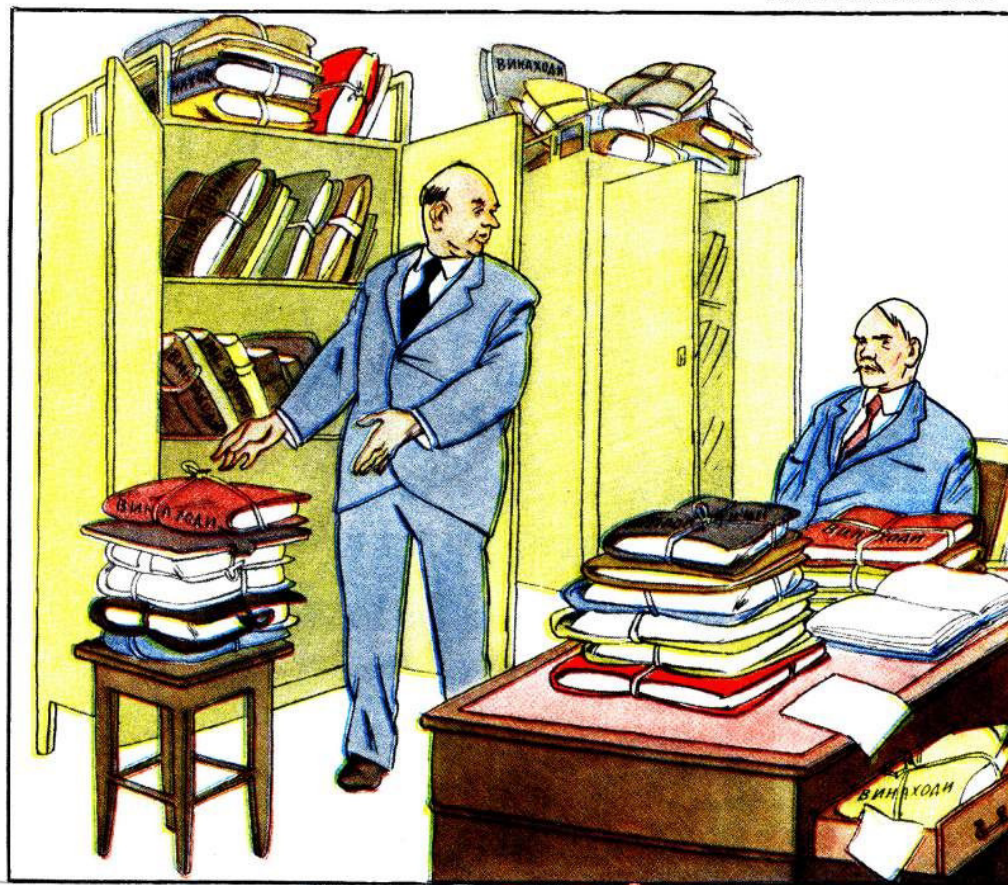
— Скажу, що ви не любите ні матері, ні дитини!

ЦІКАВИЙ

(МАЙЖЕ ЗА КРИЛОВИМ)

— Здоров, друже! Де ти пропадав?
 — Життя і труд ливарників вивчав.
 Бажаючи технічно підкуватись,
 Оце недавно мусив я податись
 В відрядження,—оглянути Кривбас.
 Роман пишу
 про робітничий клас!
 — І часто ж ти бував в робітників?
 — Таке спитася! Кілька вечорів
 В чайній просидів за стаканом чаю.
 Про все, було, сусідів розпитаю,
 Про задуми, про успіхи, про план.
 Ливарник знатний... як його... Степан...
 Водив мене до себе на квартиру.
 За чаркою бесідували щиро...
 На «Москвичі» катав мене не раз.
 Яка краса! Який тепер Кривбас!
 Які чудесні видають там плавки!
 У звітах все я вивчив, до булавки,
 У зведення заглибився до дна.
 — А домну бачив? Правда, дивина?
 Либонь могуттю здивувала дуже?
 — Хіба там є вона?
 — Звичайно... Й не одна...
 — От домни я
 і не помітив,
 друже!

Переклад з російської.

— Добре вам, — винайшли і все, а з мене сім потів зйде, поки знайду той винахід.

Ми не про єгипетську мумію, не про муміфіковані залишки можновладних єгипетських фараонів, що тихо та мирно вилежуються по музеях, привертаючи увагу аматорів глибокої старовини.

Що з єгипетської мумії?

Лежить вона собі в музеї, — і ні випити з неї, ні закурити.

Ні, ми про мумію іншу, про кольорову глину, що зветься теж мумією, але яка по музеях не залежується, а, як дуже цінна сировина, йде на виробництво фарб. Це — одна її властивість.

Друга її властивість, про яку досі не знали ні геологи, ні промисловці, — та, що мумія-глина може дати випити, закурити, може виорати тракторами землю і взагалі такого дечого наробити, що єгипетським муміям і не снилося.

На Одещині, в Савранському районі, біля хутора Андріївки є чималенькі поклади кольорової глини — мумії.

Держава витратила багато коштів на вивчення цього родовища, яке розвивав 1929 року Український геологорозвідувальний трест, 1930 року — Український інститут прикладної мінералогії, 1931 року — партія Українського геологорозвідувального тресту і т. д.

За даними Академії архітектури УРСР, запаси мумії в Андріївському родовищі становлять 99.000 тонн.

З 1932 по 1939 рік родовище розробляла промартіль «Червоний рудокоп».

З 1940 року — Савранський райпромкомбінат.

Одеський облвиконком 1945 року ухвалив

постанову, де зобов'язав Савранський райпромкомбінат:

- а) для організації виробництва мумії обладнати у другому кварталі 1946 року сушильний цех з сушильною піччю;
- б) відновити кар'єр для видобутку глини та обладнати насосну станцію;
- в) встановити млин для розмелювання руди.

Райпромкомбінат одержав на це державний кредит і 1946 року витратив на спорудження заводу біля 53 тисяч карбованців.

Встановлено було вальці, двигун і т. д.

І... стоп машина.

Родовище мумії оточене землями колгоспу «Новий побут».

Спритний голова колгоспу Йосип Гранківський змикитив: такі поклади, така золота жила, та щоб там якомусь промкомбінатові!

Начхать йому на те, що кольорові глини, як цінна сировина, є державна власність, що Статут сільськогосподарської артілі забороняє колгоспам мати підприємства, не зв'язані з сільським господарством.

— Я — хазяїн!

Замість млина, вальців, печі і т. д., взагалі замість заводу «Мумія», Гранківський поставив діда.

Якого діда?

Живого діда, з руками, з ногами, з цінком і з кишенею.

Дід універсальний: він мумію добу-

ває, розподіляє, продає і гроші в кишені кладе.

Налітають до того універсального діда різні «метелики», купують мумію по 1 карбованцю за кілограм, а продають на базарах по чотири карбованці.

Забирає гроші в діда Гранківський.

Чи сам пропиває, питаєте?

Ні, не сам! З приятелями! Самому — сумно.

Як мумія Гранківському землю обробляє?

А так. Треба, приміром, йому виорати на зяб. Під боком є директор місцевої лісозахисної станції Урбан і його заступник Пліс. Він — до них.

І гримить ціла тракторна бригада ЛЗС на колгоспні лани.

За віщо, питаєте?

— За ваше здоров'я! — вони йому.

— Пийте на здоров'я! — він їм.

Районне керівництво, питаєте?

А що районне керівництво? Районне керівництво веселе та раде:

— От Гранківський! От хазяїн! Герой!

Це — по-перше. А — по-друге:

— Хай Гранківський хазяїнує! От і буде в нашому районі колгосп-мільйонер!

Такого погляду на державні інтереси додержується савранське районне керівництво із своєї районної дзвіниці. Районна прокуратура?

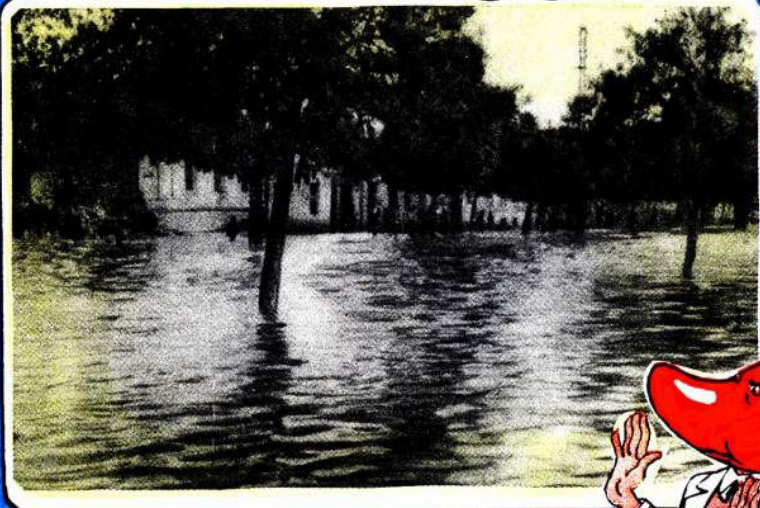
І районний прокурор т. Чепик на тій же дзвіниці сидить!

А Гранківський, сидючи в чайній, захиляється:

— Ех! Мумієчка моя! Гуляй, душа!

Павло ГРУНСЬКИЙ.
 Андрій СЛЮСАР.

Увага, увага! Телевізійний центр Перця сьогодні веде передачу з м. Миколаєва.

Перед вами – море. Не подумайте тільки, що то Чорне море так розлилося. Ні! Це – дощова вода так піднялася на розі вулиць Плехановської та Громадянської. Їй нікуди збігати, бо сточні канали захаращено всіляким мотлохом. Вже не перший раз вода заливає ці вулиці, вже не перший раз завідуючий міськкомунгоспом т. Ойфе обіцяє розчистити і відремонтувати сточну каналізацію. Пообіцяє, і ні за холодну воду не береться аж до наступного дощу. А полле дощ – тоді він знову починає обіцяти...

Дуже жалкуємо, що на фоні цього бурхливого моря не можемо показати т. Ойфе. Хай би глянув у цю воду та й побачив свою вроду.

До наступного телебачення, товариші!

перешня

ХАПУЗІ — НЕ ПО ЗАСЛУЗІ

ПЕРЕД нами «Наказ по Житомирському цукробурякотресту «Укрголовцукру» за № 160 від 5 квітня 1952 року.

Починається він грізними розкочами й перекочами грому, дихає справедливим гнівом:

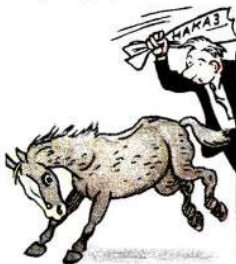
«...Ротштейн дозволив обміняти радгоспну повноцінну телицю на виснажену телицю представникові Житомирської облспоживспілки. За цю послугу Ротштейн одержав за готівку відріз бостону...»

...Ротштейн влаштував свою дочку на роботу зав. Коровинецькою лікарнею, дякуючи тому, що виявляв матеріальні послуги: замінив радгоспну конячку Тотарнівського відділення Чуднівській райлікарні, видавав комбікорм та інші матеріальні цінності радгоспу зав. Чуднівського райздороввідділу т. Абакумовій і т. д.

...Встановлені також інші факти, які підтверджують, що т. Ротштейн зловживав своїм службовим становищем для наживи...»

Далі в наказі сказано, що виміняна Ротштейном шкапа нічим не відрізнялась від конячини, придбаної в свій час дідом Шукарем. Словом, різко, правильно і переконливо намальовано портрет хапуги.

І раптом... Грім ушухає:

«На підставі викладеного, на казую: Головному агрономові т. Ротштейнові оголосити сувору догану з попередженням». Очевидці розповідають, що в той момент,

коли керуючий Житомирським цукробурякотрестом Л. Булатов підписував цю «сувору догану з попередженням», згадана в наказі беззуба шкапа «без попередження» підскочила вище своєї власної голови. Грізний керуючий громовим ударом оперішив не по хапузі Ротштейнові, а по голблях!

В ЧОМУ Й РОЗПИСАВСЯ...

ЯКЩО про діяльність Херсонського облсільбудтресту, де керуючим т. Литвишко, судити по роботі його 6-ої будівельної дільниці, то діяльність та має вигляд дуже непривабливий.

Ще на початку 1951 року дільниця зобов'язалася за півроку відбудувати приміщення районної друкарні і редакції газети у Великій Лепетисі.

Минає вже перша половина 1952 року, а віз і нині там.

Така ж доля спіткала і склад бавовнопункту, і родильний будинок Великої Лепетихи.

На неодноразові вимоги замовців т. Литвишко навіть не відповідає, а начальник дільниці т. Авраменко відписався лаконічним листом: «...Роботи по В.-Лепетиській друкарні-редакції ми зможемо робити за умов повної заготівлі вами будматеріалів».

Написав і розписався.

В повній своїй бездіяльності...

КОРОВИ НЕ ВИННІ

НІКОЛИ ми не думали, що коров'ячий язик та може такого натворити.

Село Нижня Сироватка, Краснопільського району, Сумської області, стоїть над річкою Пселом. А вздовж річки лежать піщані землі колгоспу імені Луначарського.

Краснопільський лісгосп, з допомогою колгоспників, посадив на пісках за останні три роки 88 гектарів лісу.

Ріс той лісок, розвивався... Та ось прийшла корова і 47 гектарів посадки язиком злизала.

Правда, лизали не тільки корови, а й воли, і кози.

Решту посадки худоба хоч не злизала, так витолочила.

Праця робітників лісгоспу і колгоспників пропала марно, кошти пішли за вітром, який знову вільно жене пісок на родючі землі.

Коров'ячий язик німий, що з нього питати?

Тут би почути, що скаже голова правління колгоспу т. Хоменко, який повинен був забезпечити охорону лісопосадок.

БУРХЛИВА РЕАКЦІЯ

Фотографія — це, відверто кажучи, справа темна.
Проявляти — в темноті.
Закріплювати — в темноті.
Збільшувати — теж в темноті...

Лише завершувальний процес — промивку фотограф провадити при яскравому світлі, маючи, таким чином, цілковиту можливість вивести на чисту воду не тільки позитивні, але й негативні якості кадра.

Приблизно така промивка відбулася 14 серпня 1951 року на зборах фотографів Київського обласного відділу тресту «Укрфот», коли була піддана гострій критиці поведінка головного бухгалтера обласного відділу — Самуїла Овсійовича Новофастівського.

Виступив на цих зборах робітник-картонажник київського зразкового фотоательє т. Лемберг і вивів на чисту воду темні риси характеру головного бухгалтера. Тов. Лемберга підтримали працівники інших фотоательє. У протоколі зборів було тоді записано:

«Загальні збори відзначають нетактовність і грубість бухгалтера в його ставленні до робітників виробництва і просять керівників обласного відділу і республіканський трест звільнити бухгалтера від роботи».

З цього все й почалося.

Примчав головний бухгалтер до керуючого обласним відділом тресту «Укрфот» т. Зоріна.

— Що ж це буде, Федоре Ананійовичу? Сьогодні — мене, а завтра і до вас доберуться...

Головний бухгалтер аж тремтів від обурення.

— Спокійно, Самуїле Овсійовичу! — перебив його начальник обласного відділу «Укрфот». — Спокійно, знімаю!

І підписав наказа:

«За хуліганські вчинки, що виявились в образі головного бухгалтера т. Новофастівського... картоняника Лемберга з роботи зняти».

Минув місяць і справу про це звільнення слухав народний суд.

Рішення суду було коротке й виразне: Г. А. Лемберга на роботі поновити, сплатити йому за вимушений прогул 1.244 карбованці. Окремо у тому рішенні було відзначено, що в обласному відділі тресту «Укрфот» затискується критика. Коли рішення підтвердив і обласний суд, керуючому обласною конторою «Укрфот» нічого не залишалось робити, як тільки виконати його.

Гроші за вимушений прогул робітник-картонажник одержав. Але чомуся не з власних кишень керуючого і головбуха обласної контори, а з державної каси. Очевидно, це й запалило їх на нові подвиги.

— За нами, Самуїле Овсійовичу, нічого не пропаде! — втішав Ф. А. Зорін головбуха. І справді, він довів, що може додержати свого слова.

Через чотири місяці за підписом Зоріна з'явився новий наказ: «Звільнити т. Лемберга за скороченням штатів».

Не встигло ще на цьому наказі висохнути чорнило, як Федір Ананійович Зорін розпорядився: на місце скороченого прийняти нового працівника. І знову справа надійшла на розгляд до народного суду. І знову народний суд виніс (а обласний — підтвердив) рішення: поновити Г. А. Лемберга на попередній посаді, а з рахунку обласного відділу «Укрфот» стягнути відповідну суму грошей на відшкодування вимушеного прогулу картоняника.

Іменем закону суд вирішив. Іменем закону суд постановив. Але що для Новофастівського і Зоріна закон?! Не для них закон писано. Картоняник одержав гроші за вимушений прогул, але до роботи його не допускають.

І ось, нарешті, найсвіжіший документ, постанова Верховного суду УРСР:

«З матеріалів справи видно, що звільнення Г. А. Лемберга викликане не інтересами виробництва, а бажанням керівників позбутися особи, що їм не догодила...».

І ще раз, як і в попередніх рішеннях, що були винесені народним і обласним судом: «Поновити на роботі... Зобов'язати обласний відділ «Укрфот» сплатити за вимушений прогул» і т. д., і т. ін.

Правильне рішення?

Не зовсім!

Не зовсім у тій його частині, де йдеться про відшкодування за вимушений прогул. Чому, хотілося б знати, держава повинна розплачуватись за самодурство двох затискувачів критики — Новофастівського й Зоріна? Чому не за їх рахунок відшкодовується вимушений прогул?

І ще одне питання потребує ясності: чому керуючий республіканським трестом «Укрфот» т. Новиков, знаючи про таку бурхливу реакцію на критику, не обрав для себе хоч би ролі нейтралізатора?

Адже у фотографії, як відомо, функція цього реактиву — дуже корисна.

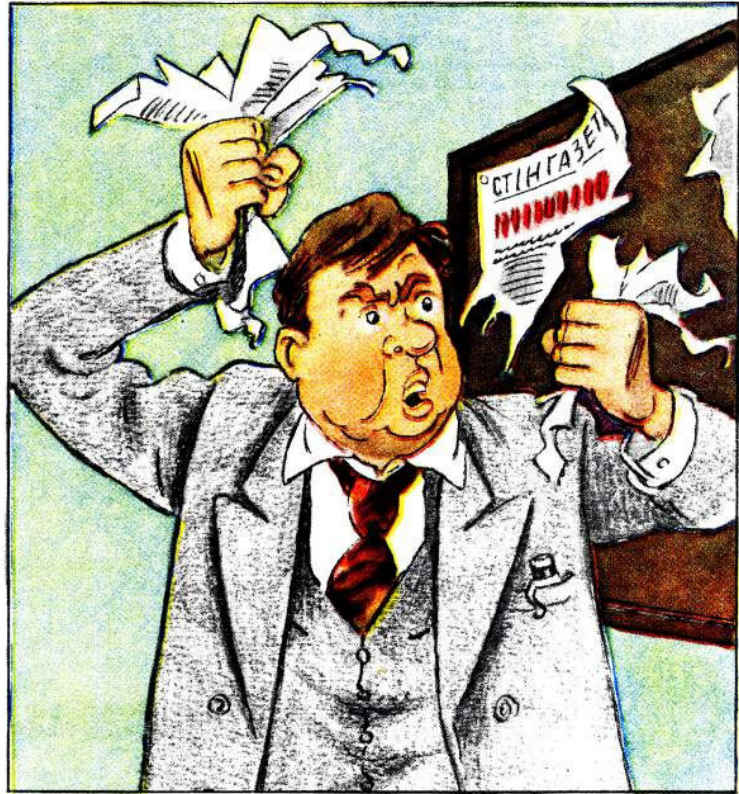
Г. БЕЗБОРОДЬКО.

НОВОЯВЛЕНИЙ СКВОЗНИК-ДМУХАНОВСЬКИЙ

Г. С. Передерій — директор Великомоствіської МТС (Львівська область) — влаштував свою дружину бухгалтером МТС, безпідставно звільнивши з цієї посади комсомолку Запорожець. Через те, що активні комсомольці Бузевич та Цирук чомусь не сподобалися новоспеченому бухгалтерові, Передерій і їх позвільнив з роботи.

Коли сатиричний «Куток Перця» стінгазети МТС покритикував директора, той сильно розгнівався і порвав газету на шматки. (З листа до редакції).

Мал. БЕ-ША

— Я б усіх отих писак! У, перодряпи... чортове насіння! Вузлом би вас усіх зв'язав, на борошно б перетер вас усіх, та чортові б у шапку! на підкладку! от туди!

ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ...

Тече річка невеличка, Фочиною зветься. По один бік річки лежать землі Хмельницького району, Вінницької області, а по другий бік — землі Старосинявського району, Кам'янець-Подільської області.

Це — географія. А тепер — історія.

— Ми ті, що греблі рвем! — сказали в один голос голова Новосинявської сільради Переметний, голова колгоспу ім. Шверника Погрібняк і його заступник Срібнюк. І зруйнували позаторік місток на річці Фочина. Вщент!

Щоб відмежуватися від Хмельницького району.

Тече річка невеличка, та багато лиха завдає. Скільки на ній упряжі порвано! Скільки возів поламано! Скільки тут машин буксує! А скільки посівів потолочено в розшуках кращого переїзду!

Не раз і не два зверталися хмельничани до голови Старосинявського райвиконкому т. Кучерявого і до зав. райшляхвідділом т. Туркіна, щоб примусили вони тих, що греблі рвуть, збудувати місток, але Кучерявий та Туркін мовчанкою відбуваються.

ТЕЛЕГРАФНА КОМЕДІЯ

Устинівський райвідділ соціального забезпечення одержав таку телеграму:

«З Кіровограда 2805 — 13 — 29 — годин 12 хвилин 25
...ПРИБУТИ КИЇВ КОМЕДІЮ МІНІСТЕРСТВА СОЦ-
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАТВЕРДЖЕННЯ ПОСАДИ
КОЛОДЯЗЄВ»

От, виявляється, до чого можна достукатися на звичайному телеграфному апараті!

Гарматне М'ясо

Привозні комісії у США виявляють, що понад 20% новобранців — симулянти, які ухиляються від військової служби.
(Газета «Вашінгтон пост»).

Лікар Мейсон одягнув свій білий халат, докурив цигарку, глянув у вікно на новобранців і сказав:

— Запросіть хлопців!

Двері кімнати відчинились, і перед комісією став високий, довгоголий юнак у ковбойці. Він подав повістку і попросив закурити. Лікар Мейсон здивовано глянув на нього, але зразу ж заспокоївся, посміхнувся і почастував юнака сигаретою.

— Вас звуть Моріс Малтбі? — спитав він, дивлячись у повістку.

— Нічого подібного! — заперечив юнак. — Хто вам це сказав?

— Це ваша повістка?

— Моя.

— Тут написано, що вас звуть Моріс.

— Це помилка! Я — Сервантес.

— Який Сервантес?

— Той самий, що підписується псевдонімом Дон Кіхот.

Лікар Мейсон глянув на членів комісії, ледь помітно посміхнувся і підморгнув:

— Добре починаємо, — промимрив він. — Відправити його до лікарні.

Представник армії поручик Хеган кивнув двом ефрейторам. Ті схопили юнака за руки і вивели.

Другий юнак гордо дивився поверх голів членів комісії і весь час щось шукав у кишенях. Наперекір літній спеці він був у теплому пальті.

— Будемо служити? — спитав лікар Мейсон.

— Будемо служити! — бадьоро відповів юнак. — Тільки, будь ласка, поспішайте закінчити все за п'ять хвилин.

— У вас невідкладні справи? — спитав лікар.

— Звичайно!

— Можна дізнатися, які саме? — втрутився поручик Хеган.

— Вдома нікого немає, — почав юнак, — а магараджа Ранчипура і Вінету,

вождь анахів, хочуть украсти у мене килим-самольот...

— Що нам робити з такими? — звернувся Мейсон до поручика. — Я знав, що в цьому наборі буде багато недоумкуватих. Знаєте... атомна ера вимагає міцних нервів...

— Спробуємо потримати його у сусідній кімнаті, — похмуро відповів поручик Хеган. — Відправте його!..

Члени комісії почали нишпорити по кишенях, виймаючи порсигари й сірники.

— Викличте третього! — розпорядився лікар Мейсон і встав.

Почулося голосне гавкання, двері розчинилися, і до кімнати вповз рачки опецькуватий парубійко. Затиснувши в зубах повістку, він перестав гавкати і тихо загарчав на поручика, який зблід і заходився нервово жувати кінчик цигарки.

— Підведись, — гримнув поручик. — Не прикидайся, інакше я зараз же нагудую тебе свинцем!

Поручик Хеган витяг пістолета і направив його на парубійка. Замість того, щоб злякатися, парубійко виплюнув повістку і люто впився зубами у стегно поручика.

— Не стріляйте! — крикнув лікар Мейсон. — Хеган, опам'ятайтесь!

Ефрейторам якось пощастило відірвати зуби молодого американця від стегна Хегана. «Собака» дивився з поблажливою посмішкою. У його зубах таліпався шматок габардину.

— Навіщо ви мене зупинили? — закричав поручик. — Я у самозахисті...

— А комуністи? — гримнув у свою чергу Мейсон. — Вони завтра ж узнають, що в привозній комісії стріляють новобранців. «Дейлі уоркер» писатиме... скрізь писатимуть!.. Переконайте цього симулянта!

— Я тобі це нагадаю! — сказав Хеган. — Ти ще попадешся в мої руки!..

З закаманілою поблажливою посмішкою на обличчі молодий американець рачки почимчикував до виходу.

У комісії настала мовчанка. Поручик мастив йодом укушену ногу. Лікар ледве стримував сміх і, схрестивши руки за спиною, ходив по кімнаті.

— Усі прикидаються, — говорив йому помічник. — Погані симулянти!

За дверима залунав гімн Сполучених Штатів Америки. Хтось співав і енергійно барабанив у двері. Пролунав голос:

— Відчиніть! Хочу служити!.. Чому зачиняють двері під носом чесної людини, яка хоче служити своїй батьківщині?..

Голос замовк, і знову залунав гімн. Стукіт у двері став ще настирливішим.

— Хочу піти в армію!.. Хочу захищати свободу!..

— Це справді божевільний, — зауважив хтось із членів комісії.

— Проте, це найхитріший! — сказав лікар Мейсон. — Усі дезертири! Не хочуть служити, й край!

Знову залунав гімн і поступово почав затихати. Ображений молодий «патріот» кудись пішов.

— Що нам робити? — спитав лікар Мейсон. — Як гадаєте, будемо продовжувати?

Замість відповіді поручик підійшов до вікна.

— Йдіть сюди! — сказав він. — Я не можу брати таких людей.

Унизу, на невеликому майданчику п'ять-шість юнаків ходили на руках, двое терли губи милом і питали, чи схожі вони на божевільних. З їхніх ротів вилітали мильні пузири. Один намагався відкусити собі вухо, другий обурювався, що його вважають за Наполеона. Прищуватий хуліган закинув вудку в басейн фонтана і спокійно, не звертаючи уваги на галас, слідкував за поплавцем.

Новобранців оточили перехожі, безробітні.

— І від мене вимагають, щоб я цю наволоку прийняв до армії! — визирився поручик Хеган.

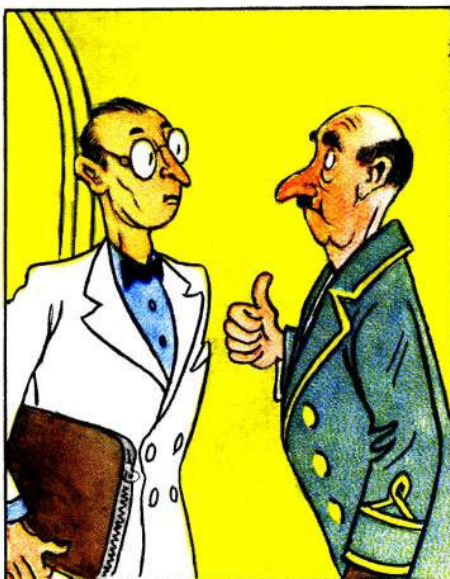
— Приймемо, пане поручик, — тихо зауважив лікар Мейсон. — Але як примусиш їх воювати, — ось питання!

Б. АПРІЛОВ.

Переклад з болгарської.

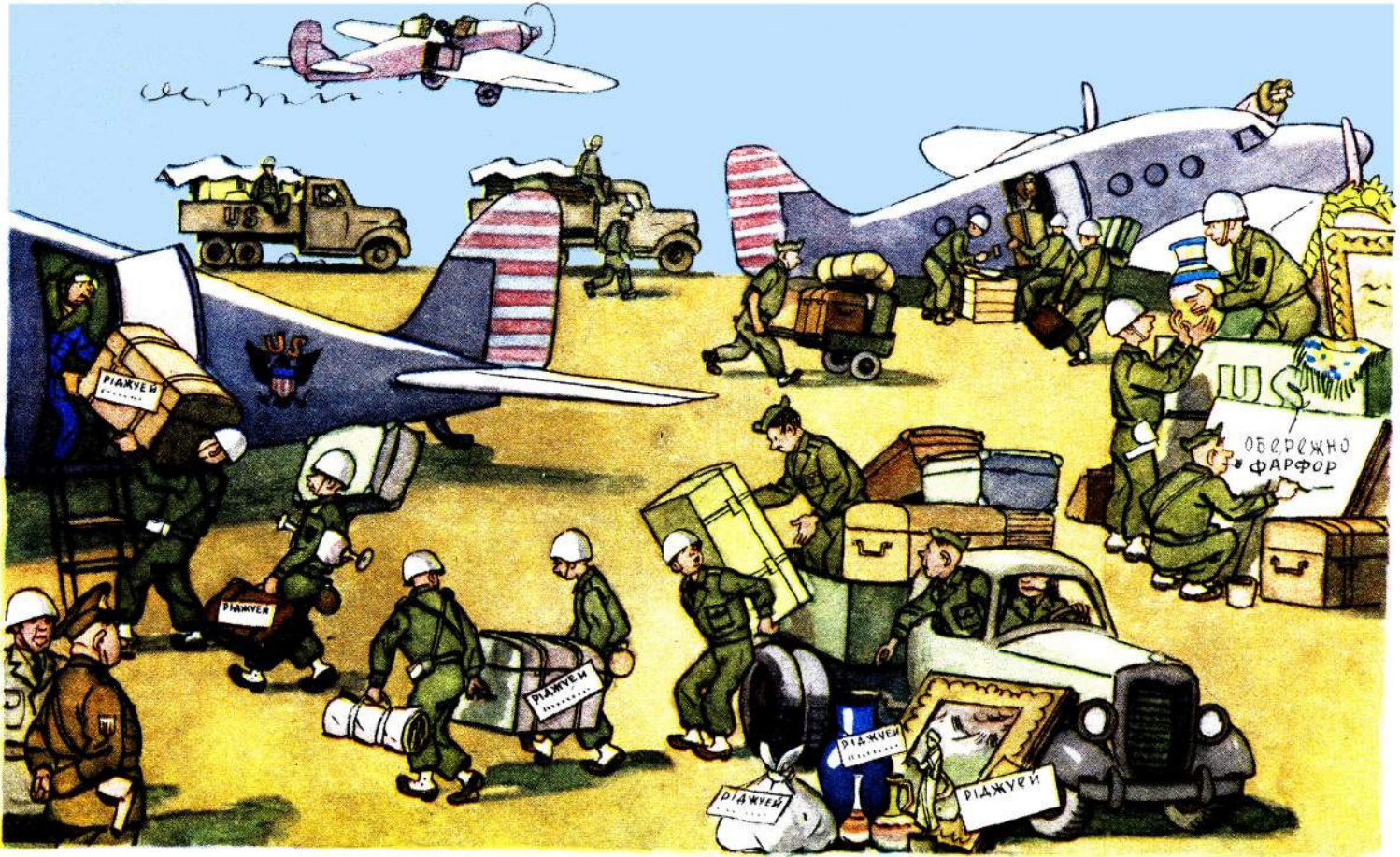
У «СУВЕРЕННІЙ» ТУРЕЧЧИНІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Де пан посол?
— У себе в кабінеті.

Відправляючись до Європи, генерал Ріджуей бундючно заявив, що досвід війни в Кореї дуже збагатив його полководницький багаж. Насправді війна збагатила його, як мародера: він вивіз з Кореї п'ять літаків різних цінностей.

Полководницький багаж генерала Ріджуея.

Євген БАНДУРЕНКО

МУДРА КОБИЛА Й ПАНИ СЕНАТОРИ

Незвичайна кобила з кличкою «Леді Уондер» («Пані чудо»), що проживає за три милі від міста Річмонд, розташованого в штаті Вірджинія, читає думки, пророкує майбутнє...

Один сенатор, що відіграє велику роль в американській зовнішній політиці, до того як внести ту чи іншу пропозицію, завжди консулюється з «Леді Уондер».

(З американського журналу «Зіс уік мегезін»).

І справді, чудо — не кобила!
На всю Америку зробила
Таку сенсацію, що ну!
Якого тільки талану
Йй бог не дав! Вгадать думки?
Пораду мудру дати? Будь ласка!
Ну, словом, не кобила — назка.

Хвалу належну залюбки
Журнал солідний їй воздав,
Мабуть, таки не без підстав.

Та щоб сенатори до неї
Ходили кляччати ідеї
І радитись, на диво всім,
Потрібно бути, снажем прямо,
Принаймні меринами їм,
Якщо не справжніми ослами!

ЗАВИЛИ...

Американських імперіалістів так уже прикрутило в Кореї, що почали вони самі собі в очі різати гірку правду. Журнал «Тайм» вмістив недавно розпачливу статтю, в якій, між іншим, сказано:

«Через місяць після того, як почалася війна в Кореї, генерал Ейзенхауер заявив:

— Якщо ми не виграємо тут, то ми уже не виграємо ніде.

Тепер уже стало очевидним, що США не виграють війну в Кореї. Вашингтон не має достатньої сили волі, щоб її виграти. За вісім місяців переговорів про перемир'я американські війська ослабли, а противник став сильнішим»...

І закінчується стаття таким сумним акордом:

«Сполучені Штати роблять «гігантські кроки» в напрямі на північ у поїзді, що йде на південь».

Краще не скажеш.

ПІД ВЕСЕЛОЮ ШАПКОЮ

Інші ж американські газети та журнали продовжують бадьоритися і корчити «веселі гримаси. Так, «Нью-Йорк таймс», явно плутокчи бажане з дійсністю, барабанить:

«Моральний стан американських солдатів у Кореї — на високому рівні».

Ці слова набрано величезними буквами. Це — шапка над сторінкою.

А під такою веселою шапкою розповідається про те, що «солдата, який воює в Кореї, не цікавлять дебати про війну, він хоче повернутися тільки додому!». І далі: «Для

американського солдата основна мета цієї війни зводиться до того, щоб лишитись живим, доки прибуде заміна».

Словом, весела газетна шапка ні на які вуха не налазить!

ЗОЛОТІ ДИКУНИ

В університеті штату Вісконсін (США) недавно засновано оригінальну корпорацію «Золотої молоді».

Для того, щоб стати членом цієї корпорації, вступник повинен виконати такі вправи:

1) проїхати голим на велосипеді 20 кілометрів,

2) зійти рачки з університетських сходів,

3) плюнути не ближче десяти метрів.

І тому подібне. І так далі.

Хоч, здавалось би, далі нікуди: «Золота молодь» уже в перших пунктах свого статуту найдикиших дикунів переплюнула!

БЛЯШКИ — ЗА СИНІВ

Американець Галсі Мак Говерн, батько двох загиблих солдатів у Кореї, відмовився прийняти від уряду ордену своїх синів. Він відіслав їх у пакеті в Білий дім на ім'я Трумена.

Що хотів сказати цим простий американський громадянин?

Та те ж саме, очевидно, що сказав у своєму листі в редакцію однієї газети його земляк із міста Воннерс-Феррі В. С. Гаррісон. А сказав той ось що:

«Ми втратили в цій війні багато хороших, чесних юнаків і жодного політичного діяча. А у нас же так багато зайвих політиканів!»

Нотатки ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

У колі своїх друзів письменник Перевидавайло ремствував, що його несправедливо критикують за творчу бездіяльність.— Ви ж самі бачите, що я з-за столу не вилажу,— обурювався він.
І дійсно...

Мал. К. ЗАРУБИ

...його часто можна побачити за цим столом...

Ще частіше — за цим...

І тільки за цим столом його рідко побачиш.

Виставка ШИФРЕТРЕВА

ОБЕРЕЖНО — ПОФАРБОВАНО

Хто хоче придбати добрий мисливський патронташ, або чохол на рушницю, або бурський пояс,— тому настійно рекомендуємо десятою дорогою обмінати продукцію Львівської артілі обшкірпромепілки, де головою Зиновій Іванович Курчаба.

Артіль, очолювана т. Курчабою, виробляє шкіряні патронташі, які фарбують все, до чого тільки доторкаються. Чохли для рушниць ця артіль випускає без байкової підкладки, передбаченої прейскурантом. В бурських поясах нижня половина вся в плямах від клею.

Одне слово, такою продукцією т. Курчаба всякого бракороба заткне за пояс.

ВИШКІРЕНІ ВИРОБИ

У книзі відгуків і побажань нашої виставки останнім часом з'явилося багато записів, адресованих директорів Київської взуттєвої фабрики № 4 т. Хакалові.

А. С. Калитенко з м. Рівного запитує: «Скільки днів повинна триматись фарба на взутті 4-ої фабрики, бо на моїх туфлях вона почала лущитись того ж дня, як я їх уперше звав?»

А. В. Химулю з м. Львова цікавить інше питання: «Чому з брезентових туфлів 4-ої фабрики, придбаних мною, на 4-й день випали всі пістони?»

Киянка О. Я. Погосова пише: «Купила туфлі 4-ї фабрики і надібала в них якийсь «мозоль», замаскований між шкірою та підкладкою. Поїхала на фабрику, а там сміються — «У нас і не таке буває!»

— Для чого,— питає т. Погосова,— мозолить нам очі таким взуттям?

До вас звертаються, т. Хакало. Відповідайте!

ПІСЛЯ НАРЗАННИХ ВАНН

ДРУЖИНА директора Микола-Козельського вапняного заводу (Дніпропетровщина), майже цитуючи Хлестакова, хвалилася своїм знайомим:

— Я оце навіть заводом керувала. Мій поїхав на курорт до Кисловодська. Ну, натурально, перед від'їздом думає, кому довірити завод? І до мене: на тобі, Феню, ключі й керуй. І тої ж хвилини вулицями кур'єри, кур'єри, кур'єри. Можете уявити собі — тридцять п'ять тисяч самих кур'єрів... Ідіть керувати! Добре, кажу, я піду... Тільки вже в мене: ні, ні, ні... У мене держись!..

Бігав, правда, до неї тільки один кур'єр, але бігав тридцять п'ять тисяч разів.

Чоловік Фені Іванівни, начальник вапняного заводу Мусій Леонтіївич Андрух, вибував на нарзанні ванни. Призначивши своїм заступником т. Щербину, Мусій Леонтіївич передав дружині ключі від усього, що замикається в конторі, й наказав:

— Ти ж там, Феню, наглядай за ним!..

Мусій Леонтіївич поїхав, а до Фені Іванівни, немов заведений, забігав кур'єр:

— Феню Іванівно, позичте, будь ласка, з кабінету стільці — прийшли відвідувачі... Феню Іванівно, дайте хоч одну копирочку — листи треба писати... Феню Іванівно, якщо ви вже впоралися з обідом, уклінно просимо, прийдіть покласти печатку на посвідчення робітників, він уже годину жде...

Феня Іванівна хотіла — йшла, а не хотіла — не йшла. Заступник т. Щербина тільки пальці кусав, але вдіяти нічого не міг — дружина начальника! Обурювалися тільки робітники, але Феня Іванівна на них не зважала.

Недавно Мусій Леонтіївич повернувся з курорту. Свій кабінет і контору він застав у повному порядку.

Єдине, чого не застав на заводі,— це свого авторитету. Поки він там, у Кисловодську, приймав нарзанні ванни, авторитет як водою зміло.

ПО ТОЙ БІК БЛАГОУСТРОЮ

Башта обіцяє стати колись дуже красивою, величною спорудою. Жаль тільки, що харків'янам обіцяного дуже довго доводиться чекати. Сьомий рік росте споруда на будинку виконкому Харківської міськради, а все лишається невідомим, коли ж вона дійде свого повного росту і краси запроєктованої...

«Башти, величезні, колосальні, необхідні в місті», — справедливо говорив колись Микола Васильович Гоголь. І з гіркою зауважував: «У нас здебільшого обмежуються висотою, яка дає змогу оглянути саме тільки місто»...

Про харківську башту цього не скажеш. Вона дасть змогу виконкомові оглянути хазяйським оком не саме тільки місто, а й околиці його, далекі й близькі. А буде це приблизно так...

ЗА КРУТОЮ ГОРОЮ

Збереться виконком у найбільшій залі, під самісіньким куполом башти, запросить на нараду директорів підприємств, відчинить вікна на всі чотири сторони і почне вивчати та розглядати околиці Харкова.

Як на долоні, простелеться перед ним селище імені Герцена, що розляглося ген за заводом транспортного машинобудування, за крутою горою, понад ярмом-долиною. Не дуже далекий, але забутий край! Не доходить до нього ні автобус, ні трамвай; та не кожен і піший-пішаниця в дощову годину може добратися до нього від останньої трамвайної зупинки. Треба мати душу відважного мореплавця, витримку безстрашного альпініста, найміцніші гумові чоботи з метровими халявами, щоб подолати всі стихійні перешкоди на шляху до селища. На добрих три кілометри простяглося всно, багато там вулиць (до речі, названих в основному іменами класиків світової літератури та музики — Байрона, Гюго, Моцарта, Шуберта), але на одну тільки вулицю Байрона зглянулись батьки міста: почали було на ній прокладати бруківку, навезли каменю, забрукували метрів п'ятсот дороги, та на тому камінні й спіткнулись. Вирішили, очевидно, замінити недозвезений камінь кам'яною байдужістю.

Не побачить виконком над тією дорогою ні шевської, ні кравецької майстерень, ні парикмахерської, ні дров'яного, ні вугільного складів... Клубу теж не побачить.

І запише виконком перший пункт нової постанови.

«СПИНКА-ДЕШЕВИНКА!»

А записавши той пункт, приглянеться пильно виконком і до другого, сусіднього, населеного пункту — до селища імені Артема, в якому мешкають робітники заводу транспортного машинобудування. Знайшовши в ньому багато похвального й хорошого, полюбувавшись крамницями і побутовими установами, зеленими насадженнями біля більшості будинків, асфальтованими доріжками і взагалі високою культурою селища, запитає виконком директора заводу т. Петухова:

— А що то, Костянтин Дмитровичу, за спинки? Для чого це ними оточили будинки?

— То парапет! — схопиться з місця начальник житлово-комунального відділу заводу Шунько Микола Федорович.

— Як це розуміти?

— А так, що спинка-дешевинка! — браво відрепортує Микола Федорович. — Ми зробили огорожі з старих ліжок... Щоб добро не пропадало... І щоб дерева не ламали...

— А куди ж поділися чотири тисячі дерев, висаджених останнім часом в селищі?

— Осипалось з них листячко, та й понесла вода, — зітхне директор заводу. — Повернулися до них, молодих та зелених, наші комунальники залізними спинками, та й...

— Винна наша міліція! — гукне з-за спинки стільця т. Шунько. — Не вберегла... Я купив, посадив, а там хай хоч трава не росте!...

І запише виконком другий пункт нової постанови.

У СУСИДА ХАТА ЧОРНА...

Тут може трапитись таке. Зашумить-загуде вітер, і дим хмарою заступить усе перед очима виконкомові, обгорнувши густою пеленою селище з його будинками і спинками...

Звідки ж наступить та чорна хмара?

З сусідньої електростанції, з ТЕЦ-3. Директор тієї станції т. Кіреєв, коли чує пісню «У сусіда хата біла», мимоволі скептично посміхається. Таких сусідів у нього не було та поки що і не може бути. Якому заводно сусідів найбільшу хату його підприємство може перетворити на кузню! Закутує ТЕЦ димом селище ім. Артема, засипає його вугільним порошком та сажею, — і поки що навіть у віддаленому майбутньому не обіцяє встановити сажовловлювачів на котли. Так що на селищі світлішає тільки тоді, коли віють вітри, віють буйні у бік сусіда!

І запише виконком ще один пункт до своєї нової постанови.

ТЕЧЕ, НА ЖАЛЬ, РІЧКА...

Потім огляне виконком зелену Лису Гору і зупинить свій погляд знову-таки на долині за горою, в якій лежить невеличке селище робітників керамічного заводу. І як не придивлятиметься виконком, не побачить він в тому селищі ні клубу, ні порядку, ні чистоти. Побачить тільки річку-невеличку. Тече вона через селище не з зеленого саду, і не, як скло, вода в ній блищить... Місце тій річечці в каналізаційних трубах, а не біля житлових будинків. Але поскільки каналізації в районі заводу нема, річечка продовжує дзюрчати в селищі... Соромно стане виконкомові за власне невміння організовувати справу благоустрою і впорядкування околиць міста.

І запише виконком четвертий пункт своєї нової постанови.

ПРИ ДОРОЗІ ДОРОГІ

Довго ще буде з висоти пташиного польоту оглядати околиці міста виконком міської Ради. Наче книгу, читатиме зелені й не дуже зелені пейзажі. Надовго затримається його погляд на Холодній Горі, особливо на тому місці, де розташований цегельний завод № 15 Міністерства промисловості будівельних матеріалів УРСР.

Огляне виконком завод від воріт, які ніколи не зачиняються, аж до цехів, біля яких ніколи сміття не прибирається. І побачить на під'їзному шляху ями, вибої, гори битої цегли...

Не один мотор там задихнувся і закашлявся, не одна коробка швидкостей поїла зуби, не один шофер виголосив патетичну подяку на адресу керівників заводу і самого міністерства. Не довга, але дуже дорога дорога!

І ще побачить виконком: при тій ненажерливій дорозі стоїть клуб заводський. Такий клуб, що навіть у вікно заглянеш — і то приємно стає на душі. Але на дверях його круглий рік висить здоровенний, як цеглина, замок.

Ніде на заводі молоді культурно відпочити, в свято і в вихідний день погуляти. Зате нове цінне устаткування давно вже гуляє на подвір'ї, бо трест «Укрпромпроект» ніяк не спроможеться надіслати на завод креслення, без яких до перестаткування приступити не можна.

— Цеглину треба мати в грудях замість душі, щоб отак бездушно ставитись до техніки, — справедливо зауважить хтось. І не будуть у виконкомі сперечатись, що входить до компетенції виконкому, а що не входить, а по-хазяйському задуматься над тим, як і чим допомогти заводові, кому про що слід нагадати, з кого як слід спитати.

І дальший пункт з'явиться в постанові.

Отак у тій вежі високій може народитись довгождана постановою про впорядкування околиць міста, в якій кожен знак, кожне слово будуть зігріті хазяйською, батьківською любов'ю до робітничих селищ, до славних харківських трудівників, що проживають в них.

От що може дати та башта висока виконкомові Харківської міськради, коли її добудують.

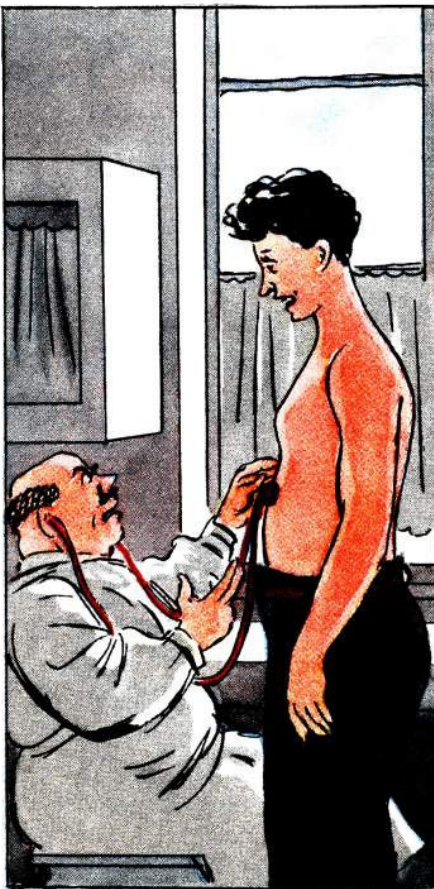
Що ж дасть вона, коли біля неї будуть безрезультатно вовтузиться ще років сім, то вже справа зовсім інша.

Павло ГЛАЗОВИЙ.

І ХЛІБ ПЕКТИ, Й ПО ТЕЛ'ЯТА ЙТИ...

Є багато лікарів, викладачів вузів, юристів, які обіймають по 4-5 посад.

Мал. Л. КАПЛАН

— Швидше дихайте, мені треба побувати ще на чотирьох службах.

1

Чудесний ліс. Мішаний. І дуби, великі-великі, в лісі ростуть, і ясенки, і берестки, і сосни. Найбільше дубів та сосен. У тиху погоду в лісі ані шелесне: тихо-тихо, тільки коли-не-коли флейтою іволага заграє, застукотить дятел, затіває щиглик... І знову тихо.

А як у вітер — тоді дуби скриплять, сердито лопотять на них листя, а сосни шумлять, шумлять...

Серед лісу ставок, очеретом з одного боку прикрашений...

І якось так воно вийшло, що з одного берега у ставок сосни заглядають, а з другого, протилежного — дуби... Ліворуч — над ставком гребля, а праворуч — луки послалися, з зеленими кущами, з вербами, з густою-густою травою.

У тому ставку коропа живуть. Отакенні коропа!

— Ой, таки ж і здорові коропа отут у ставку живуть! Як ночви!

І як же ж хочеться впіймати оті «ночви»...

Та ще після того, як вам скажуть:

— Та що ви?! Та там як ухопить, як смикне, як поведе, — так і не думайте підсікати! Намагайтеся, щоб зірвався сам. Бо й гачка не буде, і лески не буде, і вудлища не буде, і самі ви, як за дуба не вхопитеся, у ставку будете! Наші такі коропа! Не коропа, а жеребі! Вони в нас особливої породи: гібриди — мати дзеркальна, а батько — симента.

Отож і хочеться впіймати отакого гібрида.

Голову колгоспу, що йому належить той чудесний ставок, ми знайшли на степену, біля комбайна, що якраз домолочував великий лан озимої пшениці.

— Дозвольте, Іване Павловичу, коропа у вас упіймати, — сказав я безнадійно, бо знав, що нікого близько до ставка він не допускав.

Іван Павлович посміхнувся та й каже: — Ловіть, хлопці, ловіть! Бачу, що рибалки з вас бідові.

Рвонулись ми завзято до ставка. Дозволив-таки, бо настрої у нього чудесний: жнива закінчує завчасно, озима пшениця була як ліс, хлібоздачу уже виконано.

Навздогін голова нам кинув:

— Тільки дивіться, щоб короpecь вас не вловив! Коропці в нас такі...

— Та ми тільки так, щоб поборюкатися з коропом, — гукнули ми.

2

А беруть коропа на світанку... І особливо тоді, як перший ніжний промінь дубові крони прорізує і листя дубове золотить.

А сонцем позолочене дубове листя значно приємніше, ніж золоті, приміром, уолл-стрітівські долари.

Уолл-стрітівські долари дзвенять нахабно, вилискують зухвало, і відсвіт у них

золотаво-кривавий, а наше листя дубове, сонячним променем позолочене, не дзвенить, а пестливо тріпоче і бринить ніжно-ніжно, от-от арфою заграє.

А як сонячний промінь дубове листя позолотить, тоді він із дубової гушавини виривається і на ставок падає, — тоді і ставок золотий, і очерет, і рогіз, і пісок на березі, — все тоді золоте.

А промінь од води відскакує, летить на той берег ставка, а там сосни, — золотить тоді сосни, і ясенки, і клени, — їх позолотивши, промінь летить далі, аж туди, туди, туди, що вже його й не видко... Тільки слід його залишається — веселий та грайливий...

І все тоді оживає, і все тоді радується. А як у золотому ставку коропа викинець, так і коропа тоді золотий...

А коропа — як ночви... Золоті ночви... Отакі діла над ставком сонце із своїми весело-грайливими променями виробляє...

3

А як упіймати того коропа, що живе в ставку серед чудесного мішаного лісу, де такі могутні дуби, високострункі сосни, го-стролісті клени? Як?

Насамперед, давайте поміркуємо, чи варт того коропа ловити?

Варт!

Ви коли-небудь переживали такий момент, коли вам на гачок клюнув коропа? Переживали? Коли не переживали, обов'язково переживіть, а коли переживали, вам закортить цей момент пережити ще раз! До болю, до шалу, до крику закортить.

Уявіть собі таку картину: сидите ви над ставком рано-вранці ще й ранесенько. Благодословляється на світ. Ліворуч од вас загорілося небо... То сонце підводиться... Про це вже писано, не будемо ще раз писати... В руках у вас вудочка. Леска у вас кріпка, гачок у вас сталевий, загартований, міцний. На гачку — картопля, зварена якраз так, як любить коропа: не м'яка й не тверда, а саме раз. Ви дивитесь на поплавок так, як навіть, коли були женихом, не дивилися в голубі, великі-великі очі своєї коханої... З такою увагою, з таким бажанням, з таким чеканням. І раптом поплавок — сіп! У вас серце — штрик! Ще раз — сіп! Ще раз — штрик! І ось ваш поплавок поїхав-поїхав-поїхав і зник під водою. Коли починає поплавок їхати-їхати-їхати, у вас із-під серця щось холодне покотилося-покотилося. Ви за вудку — ррраз! — підсікає! І почувате, що в руках у вас щось тріпоче! І бачите, що леска

Ілюстрації В. ГЛИВЕНКА

ваша натяглася, як струна, а вудлище — дугою й тремтить! Стєть! Він — коропа! Ви ведете його до берега... Вудлище з лескою ходить сюди, ходить і туди... Ось коропа уже біля берега. Ось виткнулася його голова, ось уже видко його спину. Він рветься, вигинається, б'є хвостом, скручується бубликом, виривається... Але ви його не опускаєте, ведете... Ще — крок, і він на березі... Серце у вас колотиться, дихаєте ви глибоко й часто. Ви вже бачите цього коропа або фаршированим, або маринованим, або просто сраженим, а з голови — юшку... Раптом — ррраз! Лясь! — ви — смик! — гачок порожній, а коропа, на мить отетерілий, ще стоїть перед вами... Які хвилини!

Взагалі, коропа в даному разі у вас нема: зірвався.

Що робити?

Були такі випадки, що рибалка стрибав у воду, щоб ухопити коропа руками. Шувбовств! В одязі, в чоботях, з картоплею в торбинці, з цигарками і з пупівкою в Гагри в кишені... Даремно! Коропа на пупівку навіть у Гагри не бере, він і на картоплю в торбинці, а тільки коли та картопля на гачку.

Спокійніші рибалки в такий момент вигукують щось, залежно від темпераменту, і наживляють на гачок свіжу картоплю. Закидають знову і сердито сопуть.

Коли сусіда запитає (а сусіда ваш, станхановець заводу «Ленінська кузня», пристрасний рибалка, що відпочиває в лісі, обов'язково запитає):

— Здоровий зірвався?

— Здоровий, аж чорний! — відповідають і знову сопуть. Гірше, розуміється, коли попадеться такий коропидло, що з вашої лески залишається тільки клаптик, а гачок ваш прикрашає коропову верхню губу...

В такому випадку на запитання сусіда, що трапалося, суворо відповідається:

— Порвало!

Не рекомендується, між іншим, вудити коропа, залишати вудочку на березі неприв'язаною, а самому піти пройтись по лісу, бо частенько трапляються такі випадки, коли пастушки вам гукатимуть:

— Дядю! Ваша вудка попливла! Потягло!

Тоді доводиться роздягатися і гасати по ставку, ловити вудку...

А коропа у таких випадках майстер із вас поглузувати: тільки-но ви до вудки, а він — смик! — і поплив... Потягло!

...Так скажіть, прошу вас, варт чи не варт вудити коропа, переживаючи отакі хвилюючі моменти?

Ми вже не говоримо про переживання, коли коропа не зірвався, а його привезено додому, замариновано, чи зафаршировано, чи просто засмажено!

І ви закусуєте та й розповідаєте:

— От як ухопило! От як потягло! Та я не з тих, щоб упустити...

А голова в цьому колгоспі, скажу я вам, хитрючий. Насміявся він з нас... знав же добре, що коропа в цьому ставку такі, що не нам їх очими вудочками зловити. Тому він і дозволив.

Товариш Перце

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Добре працюють робітники Криворізького заводу залізобетонних рудникових стояків. Державний план минулого року колектив заводу виконав за дев'ять з половиною місяців, і в цьому році більшість робітників перевищують виробничі норми. Тому їй не дивно, що на заводі встановлено аж дві дошки пошани.

Не думай тільки, Перче, що, оглянувши ті дошки, ти зможеш побачити портрети і взнати імена кращих наших людей.

Навпаки. Ті пусті, забуті дошки покажуть тобі тільки, що голова заводського комітету т. Чайка і секретар парторганізації т. Левченко не розуміють, для чого існують дошки пошани, не хочуть шанувати ні інших, ні самих себе.

В. КОЛЕСНИК.

Трест «Ленінруда».

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Рационалізатори та винахідники Харцизького трубного заводу наполегливо борються за технічний прогрес й удосконалення виробництва. Запалився творчим натхненням і начальник планового відділу заводу т. Чернер. Він винайшов безвідмовний спосіб... маринування винаходів і рационалізаторських пропозицій. Чернер категорично відмовився перевіряти, який економічний ефект дають пропозиції винахідників та рационалізаторів. А без цього їх далі не просунеш.

Зараз заводські рационалізатори працюють над проблемою: як усунути бюрократичні перешкоди на шляху винаходів. На нашу думку, директор заводу міг би легко здобути тут пріоритет.

м. Харцизьк,
Сталінської області.

П. ІВАНІН.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Зламалася в моему будильникові пружина. Обійшов я півміста, а пружини не знайшов. Нарешті, поцістило. Знайшлася пружина у майстерні № 6 «Коопчасу» (вул. Свердлова, № 51).

— Скільки вона коштує? — питаю зав. майстернею Гаринзона.

— Небагато, — відповідає він, — 25 карбованців.

Не сподобалася мені така ціна (адже будильник коштує 32 крб.), і пішов я далі. Та за годину довелося знову повернутися в майстерню № 6.

— Скільки ж коштує пружина?
— Небагато, — каже Гаринзон, — 27 карбованців.

Попросив я після цього цінник, але Гаринзон не розгубився і сказав, що ціна пружини 9 крб., а решта грошей — за чистку. Я заявив, що мій годинник новий і чистити його не треба. Тоді мені зовсім відмовили ставити пружину.

Чи не пора, Перче, добре почистити цю годинникову майстерню?

О. ВЕНГЕР,
робітник автогенного заводу.

м. Харків.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Сталася драма. Колгосп наш купив пилораму.

Продала ту раму Сарненська райспоживспілка. Продаючи, попередила, що пилок до рами поки що нема, повинні прийти з бази Ровенського облкоопбудторгу.

Місяць минув, другий, третій... Стоїть пилорама, а пилати нею не можна. З облкоопбудторгу повідомляють, що рама прибула без пилок

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 ПЕРЕЦЬ опублікував замітку «Для чого існують шляхи?». Як повідомив редакції начальник Головного шляхового управління при Раді Міністрів УРСР т. Довгаль, на заступника головного бухгалтера управління т. Діденка накладено дисциплінарне стягнення. Бухгалтерію запропоновано стягнути з Діденка гроші за користування вантажною автомашиною.

Начальника Чернігівського облшляхвідділу т. Бика притягнуто до партійної відповідальності.

До ПЕРЦЯ звернулися жительки м. Рава-Руська із скаргою на те, що місцевий дитячий садок розташований у дуже тісному приміщенні. На прохання редакції, це питання розглянув виконком Львівської обласної Ради. Для дитячого садка надано нове приміщення.

До ПЕРЦЯ надійшов матеріал про те, що касир Ігреньської лікарні Край (Дніпропетровський приміський район), підробляючи документи, привласнює державні гроші. Редакція повідомила про цей факт Міністерству охорони здоров'я, яке, провівши ревізію, встановило наявність злочинів. Вирок суду Край О. П. засуджено на 18 років позбавлення волі.

прямо з Мелітопольського ремзаводу. Ждіть, поки завод вишле оті пилки...

Ждати вже набридло. Колгосп — за райспоживспілку, райспоживспілка — за облкоопбудторг, коопбудторг — за завод. Тягнуть-тягнуть, а пилкок витягти не можуть.

Приставай, Перче, допоможи тягати! Може з твоєю допомогою витягнемо з заводу ті пилки.

Ф. МИНКО.

Сарненський район,
Ровенської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

До Нових Санджар прибув Олексій Маркович Михайлов, представник Полтавської машинно-меліоративної станції № 6.

Зайнявши номер в готелі, він дав знати про свій приїзд райвідділові сільського господарства і зажадав, щоб до нього прислали голів колгоспів для складання умов на будівництво ставків.

— А чи не краще вам, — спробували порадити йому, — самому побувати в колгоспах? На місці видніше, де ставки будувати.

Але цю пропозицію т. Михайлов рішуче відхилив. Через декілька днів, відмітивши командировку, він вибув з Нових Санджар, а працівникам райсільгоспвідділу наказав:

— Усіх неслухняних голів колгоспів вислати до мене в Полтаву!

Неслухняні голови колгоспів дуже хотіли б послухати, Перче, твою думку про Олексія Марковича Михайлова: чи він справді меліоратор, чи тільки — булька на воді?

А. КАРПЕНКО.

Нові Санджари,
Полтавської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Якщо тобі потрібні добрі дрова, — будь ласка, не купи шифоньерок виробництва краматорської артілі «Краммебель». Моя дружина, жінка необережна, купила таку шифоньерку за 725 крб. Через 6 днів покупка розсипалася на дрова. Та ще хоч би ж дрова були пристойні! Де там! Аж капає з них! Пішов я в крамницю, щоб обміняти шифоньерку на нову. І що ти думаєш, Перче? — виявилось, що всі вироби артілі «Краммебель» зроблені з сирого дерева.

Чи не здається їй тобі, що у нас, у Краматорську, десь згрішим ділом наплутали і почали називати звичайний дров'яний склад меблевою артілю?

С. АФОНІКІН.

м. Краматорськ,

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Моцобинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплата ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (239) (на українському мові).

Підписано до друку 7.VI. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 02781.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1849. Тираж 100.000 прим.

ТРУМЕНІЗОВАНИЙ ГЕРБ США